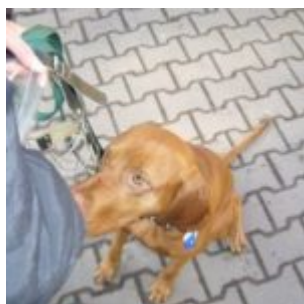

Jak si byl zasloužit to vepřové ucho na Mikulášské od cvičáku a byl tam za vzorného, snadno ovladatelného pejsu, tak si v tomto trendu liboval i následujících čtrnáct dní, které scházely do Mikulášské procházky od Zvířetníku. Libovala jsem si, jak vzorného psa mám a všude rozhlašovala, jak už asi i ten rozum bere. No rozum asi ještě ne, ale možná už se mu ta jeho jediná a opuštěná buňka v mozku naklonovala a jsou teď třeba dvě??

A myslela jsem si, že už to takhle bude pořád. Že budu mít sice potrhleho, leč vzorně potrhleho psa. No jo, měla jsem. Měla. A tak jsem se těšila, že tentokrát si Zvířetníkový sraz užiju plnými doušky. A budu se taky moci věnovat něčemu jinému než Zrzavohubci.

Celá natěšená jsem vstala do krásného a slunečného dne, který holky organizátorský objednaly na procházení. David taky vstal. Ale jen na chvíli. Po pěti minutách mu škublo v zádech a byl za invalidu. Snažila jsem se mu vysvětlit, že nikam nepojedeme. Ani na sraz, ani potom na návštěvu k ségře, kam jsme měli k večeru namířeno. Ale rozmluva jak... no asi jako s Ešusem. Takže jsme zabalili a se zpožděním vyrazili. Celou dobu jsem byla jak na trní a při každé zatáčce pokukovala po trpícím Kolaříkovi. Dorazili jsme vcelku v limitu a Ešus se nemohl dočkat, až se prorve z kufru a půjde udělat rozruch do toho chumlu chlupáčů, který jsme před zaparkováním míjeli. Proto jsem ho po vystoupení z auta umravnila povellem lehni, a myslela si, že pohodka. Vždyť mám přeci toho rozumného psa, ne?

Rozum ale asi zůstal v tom kufru, když z něj Ešus tak rychle vypálil ven a Zrzavý potrhlec začal jankovatět. Zvlášť, když mu přišla naproti Bonynka strakáčová. S tou se neviděl od léta a tak si myslel, že to musí napravit. A potom!! “Hele další baba!! A támhle jsou další dvě!! Jéžiš, já se z toho asi zblázním!! A kruci, chlap si je hlídá! Chceš po tlamě?? ...A tyhle dvě černý tady ale běhají tak opuštěně, že bych se jich ujal??? Ají, jají, támhle nepůjdu, tam jsou tři chlapi a to nee. Fuj, chlape zrzavej, chundelatej, tebe taky zmydlím. Ahoj Krejgu! Budem

kámoši?? Hele pudlík Bertík, no to byl šlo, toho ustojím.” a rotoval prostorem. Že za ním vlaju já a snažím se ho aspoň krapítek uklidnit mu bylo tak nějak fučík. Že mu zmizel pániček, mu bylo jedno. Že bych taky ráda postála, s ostatními se přivítala a poděkovala každému, od koho jsem dostala dáreček, ho nechávalo klidným. Hlavní je tady on, tak co prudíme??

A já se nestačila divit. Kam se poděl ten rozumný pes, který plnil má přání ihned, jak byla vyslovena?? A jen jsem se ptala: “Zbláznil se snad? Nebo jsem se zbláznila já??? A to předtím se mi zdálo?? Vždyť ten čokl se chová, jako kdyby nikdy neviděl jinýho psa, než sám sebe v zrcadle!!!” Nemám jiného vysvětlení, než, že mu prostě hráblo a ten mozek fakt v tom autě nechal. Jinak si to neumím vysvětlit. Normálně je oproti ostatním psům zrychlený, ale ten den si snad dal RedBull a dostal křídla. A já pomalu dostávala zoufalý výraz. Neb mi, vzhledem k tomu, že jsem toho moc nenaspala, velmi rychle docházely síly. Navíc jsem pořád přemýšlela nad těmi Davidovými bolavými zády. Protože stačilo se v nestřeženém okamžiku otočit a viděla jsem, že to tedy pro něj není procházka růžovým sadem. Zlomit k odjezdu se ale nenechal. Musela bych ho přeprat a to nešlo. Síly mi odčerpával zdatně Ešátor. Možná se hoši domluvili?? Nevím.

Zato ale vím, že mi začínalo být trapně z toho, jak jsou ostatní pesani takový klidní - třebaš Toníček - koníček. Ten by vzhledem ke svému mládí měl nárok na to, aby poletoval vzduchem jako kus papundecklu ve větru. A on se pohybuje normálně. Vesele, svižně, leč normálně. Nebo třeba Murphy. Lítal ten jako splašený? Nelítal. Prostě NORMÁLNĚ CHODIL, korzoval společností. To ale u nás asi neznáme. Abych ale byla objektivní, neznáme to u nás nikdo. Oba s Davidem jsme rychlochodiči. No jo, rychlodiči, jo. Ale ne RYCHLOLÍTAČI!

Nikdy a nikde mi ten pes nepřišel tak splašený jako tady. Ani na cvičáku, kde pak chodíme na společné procházky a pesani spolu běhají všichni dohromady. Když má Ešus náhodou tendence to přehánět, stříhneme si sestavu paní Čáslavské (sedni, lehni, k noze, ke mně, čekej...), to aby se uklidnil a začal se soustředit a je to v pohodě. Tady, kdyby odcvičil celou spartakiádní sestavu, tak to nebylo nic platné. V hlavě místo mozku z tužeb kostku.

Částečně se uklidnil poté, když bylo možno pesany pustit z vodítek. Ale i tak musel být neustále monitorován a umravňován. Měla jsem obavy z toho, aby díky své huhlomumlavosti nenarušil chod věcí příštích. A už mi bylo jasné, že si opět klidného Zvířetníkování neužijí ani náhodou. Ešus byl pořád v jednom kole, jak honil psí baby a posléze i Krejga do kterého se zamiloval a já nevěděla co dřív sledovat - zrzavou šmouhu, nebo bolestivý výraz ve tváři páníčka?? Když se pak na společném focení choval Ešus už jak urvaný vagón na nádraží, došla mi trpělivost a použila jsem trest pro Ešusa z nejhorších. Vyhostila jsem ho pryč. Pryč od nás, pryč ode všech. To bylo jediné, co na něj zabralo a byl pak schopen fungovat.

Když jsme došli k Dráčkům kavkazáčkům mohla jsem tak alespoň poskytnout útěchu Murphymu, který zjevně dospěl k názoru, že panička ho zrádně opustila a nechala ho napospas všem těm ostatním psům. A tak jsme si spolu s Murphíkem hezky zazpívali (přece ho v tom opuštěneckém kvílení nenechám) a zaklepali se (to aby viděl, že to taky umím). Ešusovi konečně došlo, že by mohl alespoň trochu přibrzdit a být za částečně normálního psa. Páníčka se ujal páníček od Bonynky a dělal mu společnost a já konečně mohla trochu vydechnout a užít si výletování a třeba společnosti Zdeny s Bonynkou a Lucky a její ušoplachťácké smečky.

Když se mi pak podařilo, že Ešus šel na povel hledat do rákosí, byla jsem už skorem klidná, protože mi bylo jasné, že ta jeho samojediná buňka v mozkovně se již unavila a je schopna relativně normálního provozu. Dokonce pak Zrzavohubec ochotně předváděl couvací pochodování a bavil okolí. Tedy tu část lidskou. Ta psí si musela nutně ťukat na čelo, proč ten zrzavej magor chodí pozpátku. Na oplátku nám zase Bonynka předvedla svou cvičební sestavu a posléze přišly na pořad dne i nalezené plastové lahve.

Škoda jen, že už to bylo skoro na konci celého výletu a já tak opět měla ze Zvířetníkování pramálo, pramaličko. Vzhledem k Davidovým žádům jsme se ani nemohli zúčastnit hospůdkového posezení a společnost jsme opustili. Sice David tvrdil, že klidně jít můžeme, ale tentokrát už jsem byla neoblomná. A dobře jsem udělala. Ledva jsme dojeli do Benešova, zjistili jsme, že to už bez pana doctora nepůjde a skončili na pohotovosti. Injekce trochu zabrala a tak jsme po dojezdu k sestře mohli užít i trochu toho Mikulášování. O tom, že bychom si užili klidu, se rozhodně nedalo ani uvažovat, protože ledva Ešus zmerčil synovce,

dal opět průchod svému temperamentu. A tak se ségřin domeček opět po delší době otřásal v základech a já si jen říkala, že si snad ten zrzavý magor ty svoje kozí nohy na schodech od samého lítání sem a tam nezláme.

Jako zázrakem si je nezlámal a jen se sem tam zjevoval dole s přešťastným výrazem, že konečně našel někoho, kdo ho pochopil. Sotva se otočil a už se zase teleportoval za svým partákem a šli dělat brajgl. A já? Já se zhroutila vedle krbu a s udřeným výrazem jsem si nechala dolévat červené. A přemítala, zdaliž se mi někdy podaří, aby ten pes byl na pět minut normální a zdaliž někdy zažiju Zvířetníkování bez oroseného čela???

7.5.2008